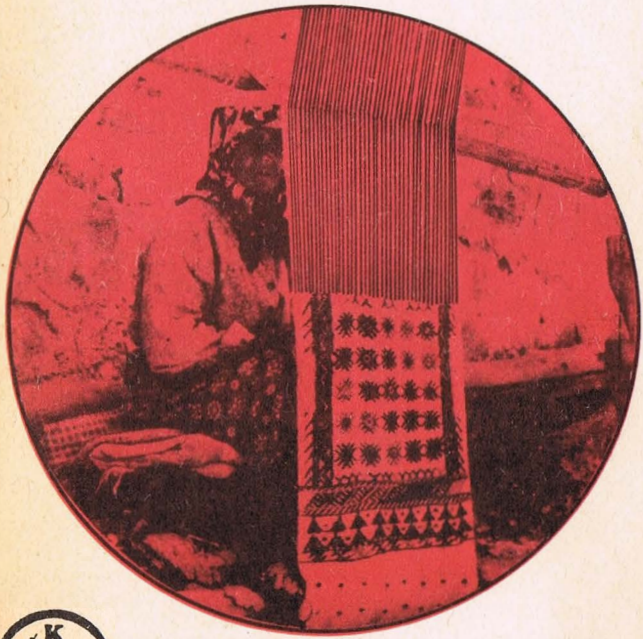
3

TALİP APAYDIN

ELİF KIZIN ELLERİ

KÖYÜN ÇOCUĞU YAYINLARI

ÜNLÜ YAZARLAR DİZİSİ : 3

Kapak : **Fikret OTYAM**

Resimleyen : **Nezih DANYAL**

Yayınlıyan : **Ozan DADALOĞLU**

İsteme Adresi :

KÖYÜN ÇOCUĞU YAYINLARI

P.K. 546 Ulus - Ankara

Dağıtım Yeri :

KÖYÜN ÇOCUĞU YAYINLARI

Sanayi Cad. Demir İş Hanı 17/30

Tel : 11 56 29 Ulus - Ankara

Basın Ofset : 17 95 72

Baskı Tarihi : 1977

Talip APAYDIN

ELİF KIZIN ELLERİ

ELİF KIZIN ELLERİ

Bir yazısı vardı, inci gibi. Hep bir boyda, hep aynı büyüklükte. Yuvarlaklar tam yuvarlak, uzunlar iyice uzun. Dümdüz... Nerde görsek tanırdık onun yazısını.

Kendisi de ince bir kızdı. Zayıf, esmer. Sessiz. Gölge gibi dolaşırdı aramızda. Ama bir iş yaparken, bir ödev hazırlarken çok titizdi. En küçük kusur olsun istemezdi.

Bir gün okulda genel temizlik yaptık. Camları kapıları sildik. Yerleri yıkadık. Elif'in temizlediği yerleri bir görmeliydiniz. Tahtalar beyazlaştı, camlar yeni gibi oldu. Beton parladı.

— Aferin Elif, dedi öğretmenimiz. Her işini böyle yaparsan ilerde çok değerlenirsin. İnsanı yaptığı iş yüceltir.

— Elif her işi böyle yapar öğretmenim, dedik.

— Biliyorum. O iyi kızdır.

Özellikle el işlerinde başarılıydı. Güzel resim yapardı. Güzel harita çizerdi. Yaptığı haritalarda nehirler akardı, dağlar yükselirdi, denizler dalgalanırdı.

Ak bez üstüne iğne ile çiçekler işlerdi. Renk renk açardı o çiçekler. Kırmızı çiçekler, mor çiçekler, mavi çiçekler...

En çok da halı, kilim desenleri çizerdi. Bunun için bir defter tutmuştu. Her sayfasına ayrı desenler, ayrı biçimler yapardı. Bazıları kopya idi, bazıları kendi yapıtları. Üçgenlerden, dörtgenlerden, dairelerden ne güzel şekiller çıkarırdı, şaşardık. Gözü gibi saklardı o defteri, kimseye vermek istemezdi.

Yalvarırdık,

— Elif, ne olursun, şu desen defterine bir bakalım. Yeni neler yaptın, görelim.

— Olmaz, derdi. Kirletirsiniz.

— Sen aç, biz uzaktan bakalım.

— Peki.

Yaprakları teker teker açardı. Aman ne güzel halılardı onlar, ne güzel kilimlerdi? Renkler nasıl uyuşurdu, şekiller nasıl canlıydı? Çiçekler bahçesiydi sanki. Her yaprağı çevirdikçe yeni bir dünya açılırdı.

— Ben büyüyünce halıcı olacağım, biliyor musunuz? dedi.

— Olursun, dedik. Kimbilir ne güzel halılar yaparsın?

Ben karşı çıktım,

— Ama zor işmiş. Halı dokuyan bayanlar hep hasta olurmuş, zayıf düşerlermiş.

— Babam da öyle diyor. Halıcılığa heveslenme diyor. Ama ben seviyorum. Boş zamanlarımda gidip Hatice teyzenin kilim dokuyuşunu seyrediyorum. Bana o öğretecek. Bu defteri gördü de çok beğendi.

— Elbet beğenmiştir, beğenilmez mi? Hatice teyze güzelden anlar. Hatice tezye köyün en güzel kilim dokuyan kadınıydı.

— Evinde eski bir tezgâh vardı. Ipleri kendi eğirir, kendi boyar, sonra da oturur kilim dokurdu. «Az para veriyorlar, emeğimi korutmuyor» diye yakınır dururdu. O zaman köyde halıcılık yoktu, bilinmiyordu. Oysa halıcılık daha kazançlı bir işti. Biri gelse de öğretse, tezgâhlar alınsa, kadınlar halı dokusalar, her eve çok para girerdi. Bunları biz ilk kez öğretmenimizden duyduk. Elif kız da onun için özeniyordu belki.

Yalnız o da değil, köyün yetişkin kızları «halıcılık öğreneceğiz» diye tutturdular.

Kayseri'de, Sivas'ta, Isparta'da... daha birçok yerlerde halıcılık yapılırmış. Halı dokuyan kadınlar, kızlar şakır şakır para kazanırlarmış. Biz ne güne duruyoruz, biz de dokuyalım...

Köyde bir gürültüdür gitti. Analar babalar karşı duruyorlardı.

— O ince iş, zor iş. Hem pahalı. Tezgâh alacak, iplik alacak paramız yok. Başımıza iş açmayın. Eski köye yeni âdet çıkarmayın.

Dinlemediler. Her yerde olduğu gibi, gençler, çocuklar yeni şeyler istiyorlardı.

Dilekçeler yazıldı, haberler gönderildi.

O yıl köye yeni bir bayan öğretmen geldi. Kamyondan tezgâhlar indirildi. Köylü kızlarına halıcılık öğretecekmiş...

Tezgâhları okula yakın bir odaya kurdular. Kapısına bir levha astılar, HALICILIK KURSU. Genç kızlar orada öğrenim görmeye başladılar.

Bazan pencelerine eğilir bakardık, beyaz önlüklü bayan öğretmen tezgâhın nasıl çalıştığını, nasıl düğüm atılacağını, nasıl sıkılacağını öğretirdi sabırla. Kızlar da öğrenmeye çalışırlardı.

Bizim Elif'i görmeyin. Heyecandan uçuyordu. Boş kalınca hep oradaydı. Kovsalar

bile ayrılmıyordu. İlk bilgileri onlarla birlikte öğrendi.

Bir gün geldi,

— Naciye öğretmen beni çok beğendi, dedi. Desen defterimi gösterdim. «Aferim, dedi. Sen ilerde iyi bir halıcı olursun» dedi.

Esmer yüzü gülüyordu.

O günlerde Elif rüyâsında bile halı dokudu. Öyle benimsedi işi. Okulu bitirir bitirmez kursa yazıldı. Tez zamanda Naciye öğretmenin öğretebileceği her şeyi öğrendi. Bu kadar çabuk gelişmesi herkesi şaşırttı. Babası ona bir tezgâh almalıydı. Haketmişti doğrusu. Ama tezgâh o zaman üç bin liraydı. Bir o kadar da iplik almak gerekliydi. Babası,

— Alamam, dedi. Ben o kadar varlıklı değilim.

— Dokuyacağı halılarla bu parayı hemen çıkarır, al... dedilerse de inat etti, almadı.

Elif kızın boynu bükülmüştü. Gizli gizli ağlıyordu.

Araya adamlar girdiler, yalvardılar, söylediler... Elif'in babasına bir halı tezgâhı aldıramadılar.

Naciye öğretmen o yıl başka bir yere

atandı. Elif'i yanında götürmek istedi.

— Ben ona halı dokutturacağım, tezgâh parası kazandıracağım, dedi.

Anası babası onu da kabul etmediler.

— Biz kızımızı yaban ellere gönderemeyiz, dediler.

— Etme Şaban ağa, Fadime bacı, Elif iyi bir halıcı olacak, engel olmayın.

— Yok yok, Elif daha çocuk. O ne anlar halıcılıktan? Yaşıtları daha sokakta oyun oynuyor. Hele büyüsün de o zaman düşünürüz.

Naciye öğretmen ne yapsın? Boynunu büküp gitti.

Elif o günler çok kötü oldu. Ne yapacağını bilemedi. Kaçıp gitmeyi düşündü. Ama anasını babasını kırmak da istemiyordu.

Bizim öğretmen bir yol düşündü.

— Bankadan para isteyelim, dedi. Kredi ile tezgâh alalım. Elif halı dokusun. Bankaya olan borcunu ödesin.

Dilekçe yazdı, haber gönderdi.

Bir ay sonra bankadan olumlu cevap geldi. Yalnız en az on tezgâh alınmalıydı. Köyde bir halıcılık kooperatifi kurulmalıydı. Bunun için birtakım yazışmalar, yüklenimler gerekliydi.

Öğretmen iş edindi, uğraştı. Köyde tezgâh alacak on kişi çıkmıyordu.

— Komşular etmeyin, bu fırsatı kaçırmayın. Köye büyük gelir kaynağı kazandıracağız. Girin şu işe...

Girmiyorlardı. «Biz o kadar borcu nasıl öderiz?» diyorlardı.

Elif kızın şansı burada da ters gitmişti. Oysa ne kadar istiyordu, bir tezgâhı olsun, tezgâhın başına oturup halılar dokusun. Güzel işler çıkarsın. Bunun için elleri kaşınıyordu. Ama bir çare yoktu. Ve ağlıyordu Elif kız.

Anası buna dayanamadı. Bütün analar kızlarına arka çıkar.

— Ağlama Elif, dedi. Alacağım o tezgâhı. Ucunda ölüm yok ya? Madem kazanacağım diyorsun, kazanırsın.

— Kazanacağım ana, göreceksin.

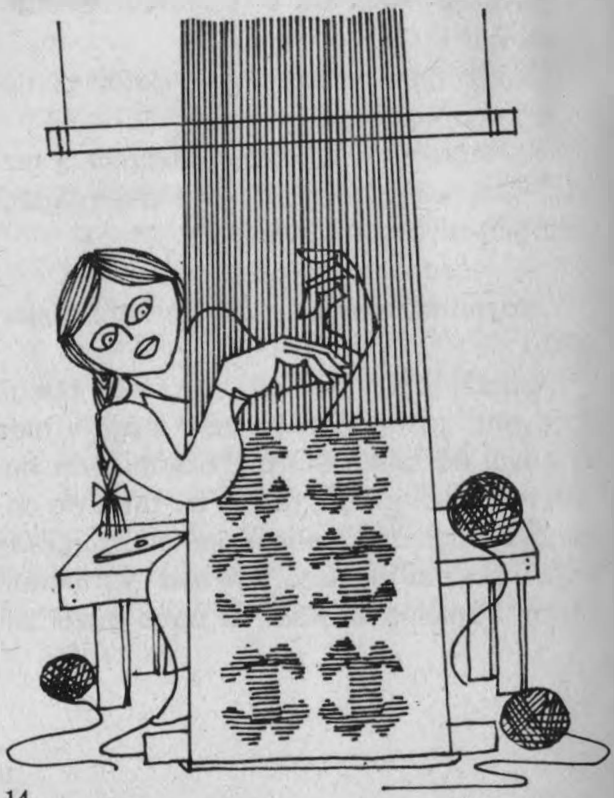
Boynuna sarıldı. Sevinç gözyaşları döktü.

Şaban ağa çaresiz boynunu büktü. Borç etti, kasabadan bir halı tezgâhı aldı. İki çuval da iplik getirtti. Tezgâhı evin hayadına kurdular. Elif, büyük bir tutkuyla çalışmaya başladı. Desenini kendi çizdiği orta boy bir halı dokudu. Bir aya varmadan bitirdi. Yenisine başladı. O daha güzel ol-

du. Hele üçüncüye diyecek yoktu. Güllü bir halıydı bu. Her gören beğendi. Beş yüz eder, bin eder diye değer biçtiler. Köyün kızlarına birden heves geldi.

— Biz de halı dokuyacağız, Elif dokur da biz niye duralım? diye tutturdular. Analarını babalarını sıkıştırmaya başladılar.

O zaman öğretmenin fikri önem kazandı. Bankadan kredi çekip tezgâh almak isteyenlerin sayısı on ikiye çıktı. Kooperatif kuruldu.

İki ay sonra köyde tezgâhlar çalışmaya başladı. Ama nasıl bir çalışma? Yarış eder gibi. Elif'e hiç biri yetişemiyordu. Elleri iyice alışmıştı. Hem kolay yapıyor, hem güzel yapıyordu. Öbür kızlar unuttuklarını öğrenmek için ona geliyorlardı. O da hiç nazlanmadan bildiklerini öğretiyordu. Ama bilmek yetmiyordu bu işte el yatkınlığı önemliydi. Kağıda çizili deseni aynen uygulayabilmek için sürekli dikkat gerekliydi. Özveri istiyordu. İşte bunun için, Elif'in dokuduğu halılar gün günden daha güzel oluyordu.

İlk üç halıyı kasabaya götürüp sattılar. Çok ucuza gitti. Halı tüccarı hatalar buldu. «Gereği gibi sıkı dokunmamış» dedi.

Oysa bir tüccar davranışı idi bu. Değerinin yarısına alabilmek için kusur buluyordu. Şaban ağa saftı, bunu anlayamadı. «O fiyata satmam, kalsın» deseydi, tüccar daha fazla para verecekti. Bunu sonradan anladı.

Bizim öğretmen alıcı imiş gibi halıcıya girdi. Güllü halının fiyatını sordu.

— Bin lira, dedi tüccar. Çok güzel bir halı bu. Desene bak, örgüsüne bak... İstanbul'a göndersem binbeşyüz eder.

Oysa Şaban ağadan üçünü bin liraya almıştı.

— Ne yaptın sen Şaban ağa, tam üç kat aldandın!

Öğretmen durumu anlatınca Şaban ağa dondu kaldı. «Vay alçak vay!» diye sövdü. En çok da Elif üzüldü. Bunca emeğinin karşılığı başkasının cebine gitmişti.

— Bundan sonra o adama halı satmıyalım, dedi.

Tezgâhın başına oturup düşündü. İçi kararmıştı. Elleri gitmiyordu. «Başkasının emeğini utanmadan nasıl yiyorlar, nasıl adam bunlar?» deyip ağladı.

Ama ağlamanın yararı yoktu. Başkasına ütülmeden çalışmanın yolu bulunmalıydı. Değilse işte böyle insanın eli kolu kalkmazdı. Çalışıp yaratma isteği kırılırdı. Dünyanın en büyük haksızlığı buydu herhalde. insanlar bunun için mutlu olamıyorlardı.

Elif birçok gerçekleri elle tutulurcasına açık gördü. Kooperatif bunun için gerekliydi. Kooperatif iyi çalışmalıydı. Dokudukları halıları kooperatif eliyle doğrudan doğru alıcılara ulaştırmalıydı. Aldanmaktan, sömürülmekten kurtulmanın başka yolu yoktu.

Bunları düşününce biraz rahatladı. Tezgâh çalıştı. Elleri düğümleri bağlamaya başladı. Uzak bir ormanda yaban gülleri açmıştı. Kuşlar ötüyor, arılar vızıldıyordu. Yeşil çayırların arasında sarı nergizler, kırmızı gelincikler, ak düğün çiçekleri açıyordu. Acılar, hüzünler, sevinçler yerini birbirine bırakıyordu. Gittikçe büyüyen halıya işleniyordu bunlar.

Anası usulca gelip baktı,

— Kızım, dedi. Elifim... Bu halıyı kimselere satmam. Bu halı evde kalacak. Duvara asacağım. Senin çeyizin olacak. Dünyanın en güzel halısı bu. Senin kadar güzel... Ellerine sağlık.

Kızını sıcak bir sevgiyle kucaklayıp öptü. Elife yeni bir çalışma gücü verdi. Beğenilmek hoşuna gidiyordu. Coşkuyle çalışmaya başladı. Gece gündüz kalkmıyordu tezgâhın başından. Yemeyi içmeyi unutuyordu. O kadar güzel bir halıydı ki, bir eşi daha yoktu. Görenlerin gözleri büyüyordu. Elif'in göz nuru, el emeği yansıyordu herbir köşesine.

Ò halıyı üç ayda bitirdi. Aynı boyda, aynı desende yeni bir halıya başladı. Onu daha çabuk sürede bitirdi.

Elif'in anası sabunlu sularla güzelce yıkayıp temizledi, parlattı. Karşılıklı duvarlara astı. Evin içi değişiverdi. Duvarlar çiçek bahçesine döndü.

Bu ikiz halı köyde ün kazandı. Herkes gelip gördü, «maşallah» çekti.

Ertesi yıl köyde dokunan halıları kooperatif satmaya başladı. İyi para ediyordu. Elif'in dokuduğu halılar bin liraya, bin ikiyüz liraya satıldı. Bir yandan borç ödediler, bir yandan yeni iplik aldılar. Elif daha büyük boy halılar dokumağa başladı. Elleri gittikçe alıştı, gittikçe ustalaştı. On yedi yaşına varmadan adı çevrede «Elif usta» diye ünlendi. Desenlerini renklerini kendi çizdiği özgün halılar dokudu. Bir yandan

yeni öğrenciler yetiştirdi. Kendi yaşındaki genç kızlara halıcılığı öğretti. Herkes ondan sevgiyle, saygıyla söz ediyordu.

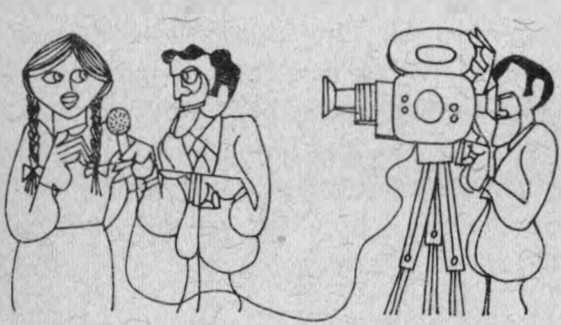
Bir gün köye televizyon ekibi geldi. Elif'le röportaj yaptılar. Halı dokuyuşunu filme aldılar. Onun dokuduğu halıların resmini çektiler.

Birisi Elif'e sordu,

— Elif hanım, neden halıcı oldunuz? Nerden aklınıza geldi halıcı olmak?

O, bütün büyük sanatçılar gibi alçakgönüllüydü.

— İçimden geldi, dedi. Daha ilkokuldayken kendi kendime halı kilim desenleri çizerdim. Hoşuma giderdi bu işle uğraşmak. Sonra köyümüze bir öğretmen geldi. Bize halıcılık öğretti. Ama ben asıl işi sonradan kendikendime geliştirdim. Bu el hünerleri bence pek öğretilemez, daha çok öğrenilir. Yani kendi çabamız önemli.

— Çok doğru Elif hanım. Yeni öğrenmek isteyenlere ne salık verirsiniz?

— Önce hevesli olmalarını. Büyük istek duymalarını. Sonra da sabırlı ve dikkatli olmalarını. Gerisi kendiliğinden gelir.

— Bundan sonra ne yapmayı düşünüyorsunuz?

— Daha güzel halılar dokumak istiyorum. Kendi çizdiğim desenleri, geleneksel kilim desenlerimizi halılara işlemek istiyorum.

— Çok güzel. Yapacağınıza inanıyorum. Başarılar dilerim...

— Teşekkür ederim.

Proğramın sonunda televizyon Elif'in ellerini gösterdi. İncecik, beyaz, hünerli genç kız elleriydi bunlar. Bütün Türkiye seyretti. Dokuduğu halıları gördü. Herkes hayran kaldı. Hele o eller... Pekçok kişinin belleğinde yer etti.

O günden sonra Elif, hiç ummadığı yerlerden, hiç tanımadığı kişilerden ve kurumlardan halı siparişleri almağa başladı. Hem de iyi paralar teklif ediyorlardı.

Şimdi boyuna halı dokuyor. Siparişleri yetiştirmeye çalışıyor. O hünerli eller halılara ne güzel çiçekler, ne güzel desenler işliyor, bir görseniz...

KÜÇÜK USTA

— Meraklı olun çocuklar! Her şeyi merak edin. Merak öğrenmenin anasıdır!

Öğretmenimiz böyle dedi. Hepimiz başımızı çevirip Ahmet'e baktık. Çünkü içimizde en meraklı arkadaş Ahmet'ti. Boyuna birşeyler arar, birşeyler sorar, öğrenmek, anlamak isterdi. Hani ele avuca sığmaz derler ya, öyle bir çocuktu.

— Şu nedir?

— Bu iş neden böyle oldu?

— Orada ne var?

— Toprağın altı nasıl?

— Bu makine nasıl işler?

Bilenlere durmadan sorar, her şeyi öğrenmeğe çalışırdı. Meraklı Ahmet koymuştuk adını. Kırlarda tarlalarda dolaşırken durmadan taş toplardı. Böcekleri bitkileri

incelerdi. Aklına bir işi takar, onu çözmek için uğraşır dururdu. Bize garip gelirdi bu hali, anlayamazdık. Birlikte oynamaktan pek hoşlanmazdık. Çünkü olmadık yerde oyunu yarım bırakır, alır başını giderdi. Derelerde kırlarda kendi başına dolaşırdı. Taşları kaldırıp altlarına bakar, deliklere girer, kimsenin bilmediği garip şeyler bulur getirirdi.

Bir gün Ak Kırmalara kuzu gütmeye gitmiştik. Tuğla gibi düzgün taşlar vardı orada. Onları toplamağa başladı.

Ne yapacaksın bunları Ahmet?

— Duvar öreceğim.

— Ne duvarı öreceksin?

— Duvar işte...

Gerçekten bir sürü taş topladı. Birbirlerine vurarak kırdı, düzeltti. Duvar örmeye başladı. Nasıl da güzel örüyordu, şaştık Köşesi, bağlantıları tıpkı okulun duvarı gibiydi. Demek önceden dikkat edip öğrenmişti. Taş yetmedi, gitti ocaktan gene çıkardı. Biz de yardım ettik. Onları da ördü. Küçük bir ev yaptı. Kendini vererek, zevk alarak çalışıyordu. Çok güzel bir oyundu sanki. Oyle kaptırmıştı kendini. Bizi de etkiliyordu. Zaman nasıl geçti, bilemedik. Akşam oluverdi.

Ahmet kendi yaptığı evden bir türlü ayrılamıyordu. Dönüp dönüp bakıyordu duvarlara.

Mustafa derler bir arkadaşımız vardı. Oyunbozanlık yaptı. Gitti, bir tekme attı duvara. Gürr... diye yıkıldı. Ahmet çok fena bozuldu.

— Niye yıkıyorsun evimi? diye bağırdı. Sesi ağlamaklıydı.

— Ev mi o, ha haa... Nasıl evmiş o?

Bu Ahmet'e daha çok dokundu.

— Elbet ev ya! Sen ne anlarsın?

Bıraksak üstüne atlıyacak, kavga çıkaracaktı. Bırakmadık.

— Vazgeç. Gene yaparsın. Biz sana yardım ederiz, diyerek yatıştırdık.

Şunu gördük ki, Ahmet yaptığı işi seviyordu. Çünkü onu canla başla yapıyordu.

Bizden ayrıldı, taşların en güzellerini toplamağa başladı.

— Ne yapacaksın onları Ahmet?

— Köye götüreceğim.

— Köyde ne yapacaksın?

Söylemek istemedi.

— Nasıl götüreceksin köye?

— Sırtımda götürürüm.

— Bırak be, deli misin? Buradan köye taş gider mi?

Ekmek torbasına taşları doldurmağa başladı. Baktık olmayacak, biz de yardım ettik. İkişer üçer taş aldık. Gönlünü hoş edelim dedik. Kendisine kalsa hepsini götürelim diyordu. Nasıl giderdi bu kadar taş? «Yarın araba ile götürürüz» diyerek zor razı edip, köye döndük.

Ertesi gün babasına araba koşturmuş. taşların hepsini köye getirmiş. Babası iyi adamdı. Kimseyi kırmazdı. Ahmet'i de çok severdi.

O gün öküzleri sularken çeşmede gördüm. Yüzü gülüyordu.

— Bu çeşmeyi yapacağım, dedi. Hasan emmim de bana yardım edecek.

— Nasıl yapacaksın?

— Yakında görürsün. Taşların arasına harç koyacağım. Babam iki torba çimento alacak.

İşi büyütüyordu. Yapar mı yapardı bu Ahmet. Ben inanıyordum.

Okul yapılırken görmüştük, ustaların birçok araçları vardı. Çekiç, mala, şakül, gönye... Onlar olmadan nasıl yapacaktı? Kendisine sordum.

— Babamla kasabaya gidip alacağız, dedi. Hem oradaki çeşmeleri de göreceğiz. Bulabilirsek ustalarla konuşacağız. Yarın Kırmalara gidip biraz daha taş sökeceğim. Sen de gelir misin?

— Gelirim, dedim.

Ahmet'i severdim. En yakın arkadaşımdı. Ona yardım etmek istiyordum.

Gittik. O gün daha iyi çalıştık. Hiç dikkat etmemiştim, meğer ne güzel taşlar varmış bizim kırmalarda? Pembe, kül rengi, açık mavi, karaya yakın boz... Renk renk, çeşit çeşit... Ahmet her birini okşar gibi ayırıyor, birbirine sürterek düzeltiyor, sonra eliyle siliyordu. Ter akıyordu alnından. Ama gözleri ışıldıyordu. Güzel bir taş bulunca, mutlu oluyordu.

Bir yandan da konuşuyordu,

— Bir sandığım olacak arkadaş. İçine araçlarımı koyacağım. Gözüm gibi bakacağım onlara. Okulun duvarları örülürken nasıl dikkat ettim, biliyorsun değil mi?

— Biliyorum, dedim. Yanlarından hiç ayrılmadın. Demek o zaman aklına koymuştun usta olmayı?

— Bakalım... Kolay değil ama çalışacağım.

— Sen yaparsın Ahmet, dedim. Elin ince işlere yatkın. Hem de heveslisin. Öğretmen ne dedi, «heves eden, merak eden, öğrenir.»

Ben bunları söylerken hep taşlara bakıyordu. Belli ki kafasında birşeyler tasarlıyordu.

— Çeşmeyi nasıl yapacağımı düşünüyorum, dedi. Ön tarafı kolay. Şöylece şu boy öreceğim. Ama arkası nasıl olacak, onu bilemiyorum Hiç görmedim. Kasabada bir Karayolları çeşmesi varmış. Pek güzelmiş, emmim söyledi. O yapılırken bir görseydim yeterdi ama görmedim.

— Gidince görürsün.

— Içi görünmez.

— Ustaya sorarsın.

— Soracağım elbet.

Düşündü,

— Betondan bir deposu vardır herhalde. Boru ile su gelip oraya dökülüyor. Duvarı önde şööyle... Şu boy yükselecek. Kalınlığı en az yarım metre olacak.

Gözünde canlandırıyordu Güleceğim geldi, ama kendimi tuttum. Bize benzemeyen bir çocuktu Ahmet. Onu beğeniyordum.

Oturdu, çöple plânını çizdi. Sonra taşları dizmeğe başladı.

— Şuradan musluk akacak. Oluk şööyle uzayacak. Hayvanlar su içecek. Ah araçlarım olsa, yapacağım, aklım kesiyor.

— Yapacaksın belli.

— Ama bu taşlar yetmez. Gel biraz daha sökelim. Yarın araba ile götürürüz.

Taş ocağına girdik. Yassı, düzgün taşlardı. Damarı bulunca kolay sökülüyordu. İki saat durmadan çalıştık. Koca bir yığın taş söktük. Büyükleri küçükleri, türlü renkte olanları vardı.

— İyi oldu arkadaş. Yeter bu kadar. Çok güzel bir çeşme yapacağım, göreceksin.

— Hadi bakalım, ben de yardım ederim sana.

Köylüler önce önem vermediler. Hatta muhtar eski çeşmeyi yıktırmak istemedi.

— Deli misiniz? dedi. Çoluk çocuğun yapacağı iş mi bu? Usta getirecek paramız da yok. Dokunmayın çeşmeye. Şimdi yaptıramayız.

— Ustaya gerek yok Muhtar emmi. Biz kendimiz yapacağız. Tıpkı Karayolları çeşmesi gibi olacak. Para da istemiyoruz.

— Kim yapacak?

— Ben yapacağım, dedi Ahmet. Sen izin ver hele...

Muhtar uzun uzun baktı Ahmet'e. Cık cık cık... diye başını salladı. Sonra yürüdü gitti.

Ahmet araçlarını getirmişti. Taşı kumu yığmıştı oraya. Çimento da aldırmıştı. Ali emmi yardım ediyordu. Hemen işe başladılar. Önce eski çeşmeyi kazma ile söktüler. Suyunu arka tarafta bir yere çevirdiler. Köylüler şimdilik orayı kullanacaklardı.

Çeşme duvarının altına temel kazdılar. Sonra Ahmet örmeye başladı. Özene özene çalışıyordu. Ter içinde kalmıştı. Duvar düzgün olsun diye ip çekti. Köşelere şakül tuttu. Gerçekten güzel oluyordu. Köylüler ilgilenmeye başladılar.

— İyi oluyor be. Hadi bakalım.

— Bayâ benzetiyor, hadi arslan!

Taşların arasına çimentolu harç koyuyordu. Düzgün taşlar, hep bir hizada güzel güzel yükseliyorlardı. Uymayanları çekiçle yontup uyduruyordu.

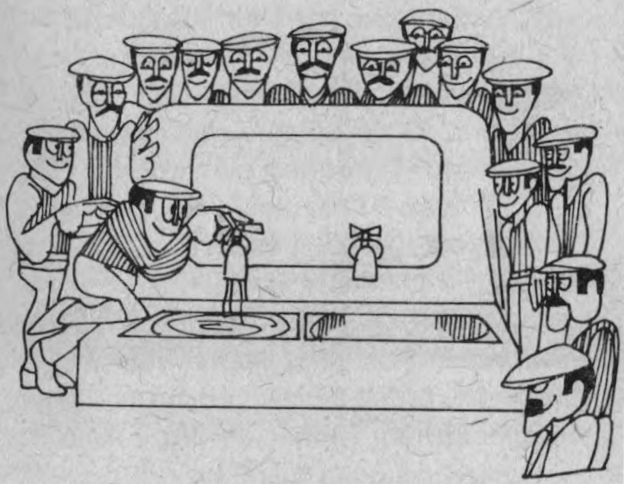
— Aferim Ahmet, vallahi güzel oluyor. Tıpkı Karayolları çeşmesi.

— Nerden öğrendin sen bu ustalığı be?

Köylüler de yardım etmeye başladılar. Bazıları «şurayı şöyle yap, böyle yap» diye akıl öğretiyorlardı. Ahmet dinliyor, kimine uyuyor, kimine uymuyordu. Daha çok kendi bildiğini yapıyordu.

Akşama kadar çalıştı. Bir adam boyu yükseldi çeşmenin duvarı. Üstünü de güzelce betonladı. Çıkma taşlar koyup süsledi. Köyün büyükleri hep oraya toplanmışlardı. «Aferim» çektiler Ahmet'e. Sırtını sıvazladılar.

Ertesi gün biraz daha çimento getirdiler. Depo ile oluğu yaptılar. Fazla taşları çamur olmasın diye oluğun önüne döşediler. Gerçekten güzel bir çeşme oldu. Gelen geçen durup bakıyordu. Hele Ahmet başından ayrılamıyordu nedense. Elinde çekiç mala, boyuna biryerlerini düzeltiyor, daha güzel olması için ne gerekirse yapıyordu.

Üçüncü gün törenle suyu akıttılar. Davul zurna, çalındı, şenlik yapıldı. Gençler halay çektiler, oyun oynadılar. Günün kahramanı Ahmet'ti.

Bir gelenek varmış. Bir köprü yapıldığı zaman, üstünden ilk olarak o köprüyü yapan mühendis geçermiş. «Çeşmenin suyunu da önce Ahmet içsin» dediler.

O içerken herkes alkışladı, sonra gençler Ahmet'i omuzlarına alıp taşıdılar.

— Ya ya ya, şa şa şa! Ahmet Ahmet, çok yaşa!

Sesimiz çıktığı kadar bağırdık. Ahmet'in anası babası, akrabaları çok mutluydular. En çok da kendisi seviniyordu. Bir kahraman gibi dolaşıyordu aramızda. Köyde saygınlığı birden artmıştı. «Küçük usta» diyorlardı ona. Yüzüne hayranlıkla bakıyorlardı. Koca koca adamlar gelip akıl danışıyorlardı. O da düşüne düşüne bildiklerini söylüyordu. Öğretmen plân yapmayı öğretti 1/50 ölçek, 1/100 ölçek... Ev planları, köprü plânları. Üstten görünüş, yandan görünüş...

Ahmet'in ikinci işi, okulun bahçe duvarına kemerli bir giriş kapısı yapmak oldu. Hepimiz yardım ettik. Taşlarını getirdik, harcını kardık. Ahmet de ördü. Ama doğru söylemeli, bu daha güzel bir işti. Üç adamın

yan yana girebileceği kapıya yuvarlak bir kemer oturttu. İki kıyısını güzelce ördü. Marangoz da yeni bir kapı yaptı. Okulumuzun görünümü değişiverdi. Oradan geçenler «maşallah» çekiyorlardı. Ahmet artık hepimizin sevgilisi olmuştu. «Küçük usta» işi geliştiriyordu. Yapıcılığa ait kitaplar okuyor, eski yapıları inceliyor, kasabaya gidip ünlü ustalarla konuşuyordu. Bütün ilgisi yapıcılık sanatına çevrilmişti.

Bir gün ellerine baktım,

— Ahmet arkadaş, dedim. Bu senin ellerinde ne var? Niye bu kadar hünerli bu eller?

— Ellerimiz beynimizin emrinde, dedi. Her şey buradan başlar.

Kafasını gösterdi.

Gerçekten aklını yapıcılık, taşçılık işlerine takmıştı. Öğretmenimiz de onu boyuna özendiriyordu.

İlkokulu bitirdikten sonra kasabada sanat okuluna girdi. Tam ona göre bir okuldu. Sanatla ilgili bilgilerini gittikçe geliştirdi. On yedi yaşına varmadan adı «Ahmet usta» olup çıktı.

Yaz aylarında köye gelirdi. Hep taşlarla uğraşırdı. Türlü araçlar edinmişti. Onlarla taşlara oymalar, kabartmalar yapardı. Taşlara istediği şekli veriyordu.

Ahmet daha pek genç. Öğrenim çağında. Ama ben inanıyorum ki günün birinde ünlü bir taş ustası olacak. Ellerinin hünerini taşlara işleyecek. Kimbilir ne güzel işler çıkaracak!

Madem ki buna ilgi duydu, o ilgi Ahmet'i büyük bir usta yapacak. Mimar Sinan gibi! Oda tıpkı böyle başlamıştı.

GÜNEŞLİ KIRLAR

Selim'le ben kırları çok severiz. Fırsat buldukça kırlara gezmeye gideriz. Kuzu güderiz, kır çiçekleri toplarız. Kendi kendimize oynarız. Ne oyunlar çıkarırız bilseniz...

Bizim köyün kırları bahar yağmurlarından sonra yeşerir. Türlü çiçekler açar. Aktakkeler, papatyalalar, gelincikler, yavruağızları, yaban gülleri, su gözelerinde naneler... Ak ak güllerler, kırmızı kırmızı yanarlar, yeşil yeşil parlarlar.

Benim boynuzlu Karagöz, Selim'in kıvırcık tüylü Pamuk, bir de küçük köpeğimiz Yumuk... Bir gün atlaya zıplaya Çoban çeşmesine vardık. Çeşmenin suları ımbıl ımbıl oluğa dökülüyordu. Oluğun dibinde yosunlar kımıldanıyordu. Koca gözlü kurbağalar bizi görünce suya dalıp yosunların arasına saklandılar.

Yumuk kuyruğu dikip bir iki havladı. Yiğitliğini gösterdi. Sonra «nasıl onları korkuttum gördünüz mü?» der gibi bize baktı.

— İyi iyi, dedik. Aferin. Suyunu iç hadi.

Oluğa yanaştı, şıpır şıpır içti.

Yumuk ne zaman havlasa kuzular korkar, başlarını dikip çevreye bakarlardı. Selim,

— He he, diye güldü. Birşey yok, suyunuzu için hadi!

Onlar da yanaştılar, sularını içmeye başladılar.

Selim'le her zamanki gibi birbirimize göz kırptık.

— Hele az dur, sularını içsinler, dedim ben.

Sonra arkalarından usulca yanaştık. Birden kucaklayıp oluğa attık bunları. Neye uğradıklarını bilemediler. Oluğun derin sularına gömüldüler. Başlarını yukarı dikip yüzmeye başladılar. Dışarı çıkmak istiyorlar ama biz boynuzlarından tutup geriye itiyorduk. Böylece birkaç sefer yaptırdık. Bir o yana, bir bu yana yüzdüler.

Hoşumuza gidiyordu, eyleniyorduk.

— Hadi yeter, dedim. Bu günlük bu kadar...

Yardım ettik, çıktılar. Tüyleri bedenlerine yapışınca küçücük kalmışlardı. Silkelenip kurulanmağa başladılar. Her tarafa sular sıçratıyorlardı.

Yumuk ta uzağa gidip oturmuştu. Kuşkuluydu.

— Gel, dedik. Sıra sende.

Başına gelecekleri anlamıştı. Mızıklamağa başladı.

— Geel, korkma. Zorluk dalıncaya kadar. Sonra iyi olur, serinlersin.

Selim gitti, boynundan tutup sürüklüyerek getirdi. Kaldırıp attık oluğa. Önce bir gözden kayboldu, sonra çıktı suyun yüzüne. Çabuk çabuk yüzmeye başladı. Kuzulardan daha güzel yüzüyordu.

— Tamam, çık hadi.

Koşarak uzaklaştı. Başka bir köpeğe benzemişti. Kedi gibi ufacıktı.

Yukarda parlak bir güneş vardı. Ortalık dupduruydu. Biz de elimizi yüzümüzü yıkadık. Çeşmeye eğilip su içtik. Oh, ne güzeldi kırlar!..

Bugün Bağdüzü'ne doğru gidelim, dedik. Bademçağlası toplarız. Tuza banıp yeriz.

— Oralarda kuzukulağı da buluruz, dedi Selim. Ekşi ekşi ne güzel olur?

— Peki, toplayalım.

Yolu bırakıp kırlara saptık. Kuzularla köpeğimiz arkamızdan geliyorlardı. Yeni yıkandıkları için biraz keyifsizdiler. Ama kurudukça açıldılar. Yumuk sağa sola koşmağa başladı. Kertenkele kovalıyordu. Kır kertenkeleleri yıldırım gibi kaçıyor, otların köküne girip kayboluyorlardı. Bizim Yumuk boşuna uğraşıyordu.

Kuzular da otlamağa başladılar. Otların en güzellerini, en tazelerini topluyorlardı. Sevdikleri bir ot bulurlarsa orada eylenip kalıyorlardı. Neden sonra bizim uzaklaştığımızı farkedince kuyruklarını iki yana sallaya sallaya koşuyorlardı. Pek hoştu gelişleri.

Bir seferinde iri bir taşın arkasına saklandık. Bakalım ne yapacaklar dedik. Epey geride kalmışlardı. Yumuk da dereye aşağı gitmişti. Taşın arkasından başımızı usulca çıkarıp baktık. Önce benim Karagöz doğruldu. Bizi aradı, göremedi. «Me, mee...» di-

ye seslendi. Karşılık vermedik. Sağa sola bakındı. Sonra Pamuk onun yanına geldi. O da meledi. Ne bizi, ne Yumuğu göremeyince bir tuhaf oldular. Kulakları dikip çevreye bakmağa başladılar. Ayaklarını yere vuruyor, ne edeceklerini bilemiyorlardı. Sağa sola koştular, acı acı melemeğe başladılar.

Biz kendikendimize kıs kıs gülüyorduk. «Sizi gidiler sizii... dedik. Geride kalır mısınız?»

Yerimizden çıkmasaydık kimbilir ne yapacaklardı? Belki geri dönüp köye giderlerdi.

Doğruluverdik. Bizi görünce bir sevindiler. Hoplaya zıplaya yanımıza geldiler. Benim Karagöz bacağıma usuldan bir tos vurdu. «Öyle kötü şaka yapmayın» der gibiydi. Ben de tutup gözlerini öptüm. İyice kurumuştu. Tüyleri pırıl pırıldı.

— Hadi otlayın bakalım, dedik. Korkmayın, biz buradayız. Yalnız o kadar geride kalmayın ha!

Bağdüzü'ne doğru kırlar türlü renkler içindeydi. Allı morlu kırmızılı çiçekler açmıştı. Yeşiller en yeşildi. Dün gece yağan yağmurla doğa yıkanmıştı. Göz alabildiğine yemyeşildi her yer.

Derenin içinden Yumuğun sesini duyduk. Kötü kötü havlıyordu. Ne görmüştü acaba, merak ettik. Sırtımızda azık torbalarımız, dereye aşağı koşmağa başladık. Bahçe çitinin altında bir tosbağa görmüş, ona havlıyordu. Kuyruğu dikmişti, bir yanaşıyor, bir geri çekiliyordu. Her havladıkça tosbağa «tıss» ediyor, kabuğuna çekiliyordu.

— Ula Yumuk, dedik, vazgeç. Ne istersin garip tosbağadan? Bırak gitsin.

Yumuk kuyruğu indirdi. Havlamayı bıraktı. O zaman tosbağa usulca başını çıkardı. Bize baktı, zarar gelip gelmiyeceğini anlamağa çalıştı. Bizim iyi çocuklar olduğumuzu görünce tıpış tıpış yürüdü gitti.

Bahçe çitini koğuşturarak aşağı doğru yürüdük. Asmaların kolları çitin üstünden dışarı sarkmıştı. Duru güneşin altında yeşil bağ yaprakları taze taze parlıyordu. Birkaç tane koparıp yedik. Ne güzel ekşiydi, oh...

Kuzulara da verdik. İnci dişleriyle kımırt kımırt yediler. Benim Karagöz avcuma sıcak sıcak soludu. Daha istiyordu. Hiç kırar mıyım, biraz daha koparıp verdim.

— Tamam, gel gayri. Sana başka çiçekler vereceğim gel!

Nereye gidersem arkamdan geliyordu. Pek seviyordum. Hiç yanımdan ayrılmasın isterdim.

Bir yerde yaban yoncaları buldum. Bir tutam koparıp uzattım. İştahla yedi. Ben verince ne olsa yerdi.

Koca kayaların arasına vardık. Aşağılardan keklik sesleri geliyordu.

— Gak gavak, gak gavak, gak gak gavak...

— Dur, yavaş ol! Neredeler acaba? Vuralım şunları.

Elimize taşlar aldık. Kayalara sinerek yanaştık. Ama Yumuk sezmişti. Havlayarak yanlarına varıverdi. Keklik sürüsü ürküp

havalandı. Karşı yamaca doğru uçup gittiler.

Kayaların arasında yabani badem ağaçları vardı. Çağlaları parmak ucu gibi büyümüşlerdi. Çıkıp topladık. Ceplerimize doldurduk. Yumuk başını kaldırmış bize bakıyordu.

— Ne bakıyorsun? dedik. Sen çağla yemezsin. Git işine...

İri bir taşın gölgesine oturdu, dinlenmeye başladı.

Açık havanın etkisiyle olacak, karnımız acıkmıştı. Bir taşın üstüne oturduk. Ekmek azık çıkardık. Iştahla yedik. Sonra çağlalarımızı tuza banıp yedik. Arada kuzulara da veriyorduk. Onlar da başlarını sallaya sallaya yiyorlardı. Kalanı torbalarımıza koyduk.

Yumuk bize bakıyor, ikide bir ağzını açıp kapıyordu. «Siz yiyorsunuz, ben bakıyorum. Olur mu böyle?» der gibiydi. Ona da biraz ekmek doğradık. Kuyruğunu salladı. Sonra üstüne yumulup yedi.

Yakınımızdaki bir kayanın altından otlar fışkırmıştı. Selim'le elleşip kayayı kaldırdık, devirdik. Altı görülecek şeydi. Karıncalar, böcekler, ot kökleri...

— Vah yazık, dedi Selim. Şu otlara bak, güneşe hasret kalmışlar.

— Doğru dedim. Geçen gün bizim öğretmen söyledi, bütün bitkiler, canlılar güneş ışınlarına muhtaçtır. Güneş olmazsa sararır kalırlar. Bitkilere canlılara rengini veren güneştir.

— Gel öyleyse, şu taşları hep kaldıralım. Altındakiler güneşe kavuşsunlar.

— Olur, hadi!

Azık torbalarımızı bir kenara bıraktık. Başladık çalışmaya. Kaldırabildiğimiz tüm taşları kaldırıp arkaya devirdik. Altlarından neler çıkmadı neler?..

Yılanlar, çıyanlar, kurbağalar... Hiç görmediğimiz böcekler, yumurtalar, ot kökleri... Güneşi görünce bir tuhaf oluyorlardı. Kimisi kaçışıyordu. Kimisi kıvrılıp kalıyordu olduğu yerde. Hele bir taşın altından bir solucan çıktı. İri mi iri, parmak gibi kalın. Güneşi görünce keyiflendi sağa sola kımıldanmağa başladı. Başka bir taşın altından küçük bir yılan çıktı. Bizden korktu herhalde, kaçtı gitti. Yumuk arkasından havladı, yakalamağa çalıştı.

— Bırak, dedik. O da yaşasın. Bu kırlar herkese yeter.

O sırada bir sığırcık kuşu geldi. Kayaların üstünde telaşlı telaşlı ötmeye başladı. Oradan oraya sıçrıyordu.

— Herhalde yuvası var, dedik. Bozacağız diye korkuyor. Belki yavruları da var. Gel bulalım şunu.

— Bulalım ama dokunmıyalım.

— Olur.

Aradık bulduk. Bir çalı demetinin içindeydi. Yavruların koca koca ağızları vardı. Biz yanlarına varınca yiyecek vereceğiz sandılar. Ağızlarını açtılar.

— Yazık acıkmışlar. Ne yerler acaba, bulsak da versek?

Küçük kurtlar böcekler getirdik, ağızlarına verdik. İştahla yediler. Daha korkuyu bilmiyorlardı.

Ana kuş çevrede dört dönüyordu. Cık cık cık... ötüyor, oradan uçup buraya konuyor, kendi diliyle bize «dokunmayın» diyordu.

Gidelim de rahat etsin, dedik. Ekmek torbalarımızı alıp uzaklaştık. Dereye varınca yanıbaşımızdan bir tavşan fırladı. İyice gördük, sırtı boz, karnı altı beyazdı. Kulaklarını dikip sıçraya sıçraya kaçtı. Yumuk arkasından koştu ama yetişemedi. Tavşan çok hızlı koşuyordu.

Düzlüğe çıkınca geniş bir buğday tarlası başlıyordu. Tarlanın kıyısı boyunca yürüdük. Buğdaylar hep bir boyda, başağa durmuşlardı. Rüzgâr estikçe deniz gibi dalgalanıyordu. Ne güzel bir görünüşü vardı. Yer yer sarı çiçekli hardallar, top top kırmızı gelincikler salınıyordu içinde. Birkaç tanesini koparıp kuzularımıza verdik. İsteksiz yiyorlardı. Artık doymuşlardı demek. Karınları davul gibi şişmişti.

Tarlanın kıyısındaki boşlukta güzel kuzukulakları büyümüştü. Bizim oraların kuzukulağı ekşi olur. Toplayıp yedik. Biraz da torbalarımıza doldurduk. Gezerek eyleneerek Derin dereye kadar yürüdük. Suyun kıyısında büyük söğüt ağaçları vardı. Çayırda atlar eşekler otluyordu. Bazısı doymuş, otlamayı bırakmıştı. Kafaları indirmiş düşünüyorlardı. Bir mandanın sırtına karga konmuştu. Manda başını uzatmış, keyifle geviş-leniyordu. Uzaktan bakıp gülüştük.

Güneş iyice yükselmişti. Ortalığı tatlı tatlı ısıtıyordu. Söğütlerin gülgesine oturduk. Kuzular da yanıbaşımıza yattılar. Geviş getirmeye başladılar. Ben kolumu Karagöz'ün boynuna doladım. Ağzı taze ot kokuyordu. Uzandım, alnından öptüm. Onu kardeşim gibi severdim.

Azık torbalarımızı açtık. Peynir ekmek, soğan yedik. Arada Yumuğa da veriyorduk. Attığımız ekmekleri daha havada iken kapıyordu. Sonra gölgeye uzanıp uyuduk. Söğütlerin kıpırdaşan gölgesinde, serin çayırın üstünde ne güzel bir öğle uykusuydu?

Bir saat mı, iki saat mı uyumuşuz. Söğüdün dalında bir karga gaak gaak ötmeye başladı. O zaman uyandık. Rüyamda serin bir rüzgâr esiyordu. Ben de havada uçuyordum. Kollarımı sallıyor sallıyor, kendimi boşluğa bırakıyordum. Yavaş yavaş iniyordum yere. Derken suyu dupduru bir dere görüyordum. Ben de atlıyordum dereye. Balıklarla birlikte yüzüyordum. Karganın sesiyle uyandım. Baktım Selim de uyandı. Şeker yer gibi ağzını oynatıyordu. Birbirimize bakıp güldük. Kuzular hâlâ geviş-leniyorlar, tatlı tatlı yutkunuyorlardı.

— He heey! diye bağırdım. Haydi dereye!

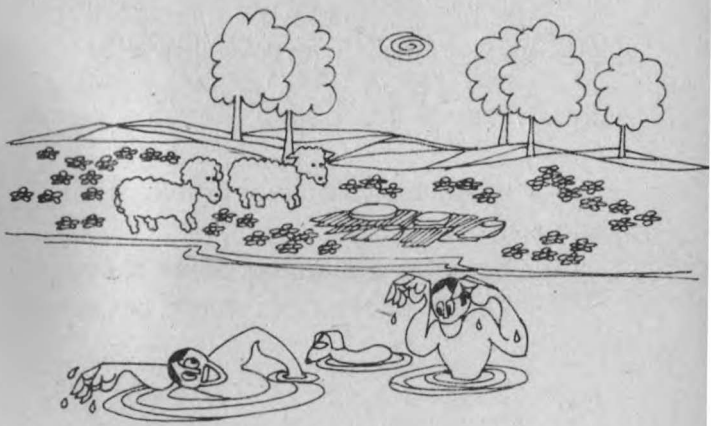
Koşarak gittim. Soyunup comp dereye atladım. Koca taşın altında doğal bir göl vardı. Suyu dupduruydu. Bir o yana, bir bu yana yüzdüm. Ellerimi bacaklarımı vurup suları sıçrattım. Selim de girdi. Epey yüzdük. Birbirimize sular attık. Oraları sesle doldurduk. Yaşlı bir emmi geldi. Yamaca

oturup sigara yaktı. Bizi gülerek seyretti.

— Aferin, dedi. Balık gibi yüzüyorsunuz. Hadi bir de güreşin.

Suyun içinde güreş tuttuk. Birbirimizi sulara daldırıp çıkardık. Iyice yorulduk. Sonra çıkıp güneşte koştuk. Kuruyunca urbalarımızı giydik.

İkindi sonu kuzularımızla köpeğimiz peşimizde, Derin derenin yukarılarına doğru yürüdük. Kırmalara geldik. İki taraf minare boyunda yüksek kayalarla çevriliydi. Derin vadinin içinden cılga bir yol geçiyordu. Birbirimizi koğuşturarak yürüdük. Ben önde, Selim arkamda. Kuzularla Yumuk daha arkada. Birden «heey!» diye bağırmağa

başladık. Sesler iki yandan yankılanıyor, gök gürler gibi oluyordu. Köpek de havlamaya ulumağa başladı. Kuzular korktu. Bir tehlike var sandılar. Gerçekten çok vahşi yerlerdi. İnsan ürküyordu. Ama biz korkmuyorduk. Köyümüzün topraklarını avucumuzun içi gibi bilirdik. Ayağımızın basmadığı yer yoktu. Taa Başpınardan dolanıp Mezarlık tepeye çıktık. Köy karşıdaydı. Orada oturup dinlendik. Kuzular yeniden otlamaya başladılar. Kımırt kımırt iştahla yiyorlardı. Yumuk da kertenkele kovalıyordu. En sonunda bir tane yakalayıp yedi. Kırmızı dilini çıkara çıkara yalandı. Keyfi yerine gelmişti.

Biz Selim'le uzun uzun köye baktık. Aramızda konuştuk. Ne kadar seviyorduk köyümüzü. Sözcüklerle anlatamazdık.

— Hey yavrum hey! Arslan yatağı köyüm... Taşınla toprağınla, havanla suyunla...

— İnsanlarınla hayvanlarınla, göğünle yerinle...

Bir ben ekliyordum, bir Selim ekliyordu.

— Yanan ocaklarınla, tüten bacalarınla...

— Yeşeren tarlalarınla, savrulan harmanlarınla!

— Varol, varol, varol!

— Ama böyle kalma, daha güzel ol!

— Yoksul olma, varsıl ol!

— İnsanlar ağlamasın, gülsün!

— Kimse kimseden üstün olmasın, herkes eşit olsun!

— Yolumuz yapılsın, ışığımız yansın, suyumuz aksın.

— Herkesin tarlası toprağı olsun.

— Çocuklar okusun, büyükler uyansın!

— Kimse kentlere özenmesin, herkes yerinde yurdunda mutlu olsun!

— Güzel günler bizim olsun!

— Olsuun! diye bağırdık birlikte.

Gün kavuşurken köye döndük. Güzel bir gezi yapmıştık.

Talip Apaydın

Talip Apaydın köyden yetişmiş yazarlarımızdan birisidir. 1926 yılında Polatlı'ya bağlı Ömerler köyünde doğdu. Sonradan göçtükleri Kapulu köyünde büyüdü. Küçük yaşta iken anası öldü. Yoksul bir köylünün oğlu olarak, övey ana elinde zor çocukluk günleri yaşadı. Köy okulunda okudu. Çifteler Köy Enstitüsünü, Hasanoğlan Yüksek Köy Enstitüsünü bitirip öğretmen oldu. Otuz yıldır hem öğretmenlik yaptı, hem de çeşitli türlerde kitaplar yazdı. Roman, öykü, oyun, anı dallarında yirmiye yakın kitabı var.

Ayrıca Toprağa Basınca, Çalgıcı Rəcep, Dağdaki Kaynak adlı çocuk romanlarını yazdı.

Elinizdeki kitapta gene çocuklar için yazdığı üç güzel öyküyü sunuyoruz. Ellif Kızın elleri, Küçük Usta, Güneşli Kırlar adlı öyküleri ile Talip Apaydın yaratıcı çocuk gücünü anlatıyor. İlgiyle okuyacağınız ve unutamıyacağınız öyküler bunlar.

Fiatı : 75 TL.